

Гуйван П.Д.

Інститут держави і права імені В.М. Корецького Національної академії наук України

ДО ПИТАННЯ ПРО ЗМІСТ ТА ЧАС ВИКОНАННЯ ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНИХ ЦИВІЛЬНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ ІЗ ДОГОВОРУ ПОРУКИ

Дана стаття присвячена актуальному дослідженню питань про правову темпоральну визначеність відносин при забезпеченні виконання цивільного зобов'язання за рахунок поручителя. В роботі проведено аналіз часових координат відповідних повноважень, що входять до складу правового статусу учасників поруки. Доведено, що строк договору становить час, упродовж якого кредитор, у разі невиконання обов'язку боржником, вправі звернутися з вимогою до поручителя про виконання цього обов'язку. Відповідно неправомірним буде автоматично без здійснення секундарних повноважень кредитором вважати поручителя таким, що прострочив виконання, коли основне зобов'язання не було своєчасно виконане боржником. Період для вчинення подібних дій починається від моменту порушення боржником свого регулятивного обов'язку і залежить від інших темпоральних чинників (він варіюється у залежності від визначеності терміну виконання основного зобов'язання; часу дії договору поруки або однорічного періоду, коли такий строк не встановлено тощо). Інакше кажучи, виконання обов'язку третьою особою тут є належним за загальним правилом ст. 530 ЦК України упродовж семи днів від дати вимоги. При простроченні даного періоду настає охоронне відношення – кредитор отримує право на примусове виконання з боку поручителя. В контексті аналізу дієвості правової норми ч. 2 ст. 559 ЦК України у праці проведено порівняльне дослідження часового та сутнісного чинників – «після настання строку виконання» та «належне виконання». Встановлено, що закон каже про виконання, запропоноване після початку строку, а не після його закінчення. Натомість, прострочення призводить не до належності виконання, а до порушення та виникнення охоронного відношення. Окремо з'ясовані проблемні питання, що виникають при припиненні поруки. Порука припиняється після закінчення строку, встановленого в договорі поруки. У разі, якщо такий строк не встановлено, порука припиняється, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання не пред'явить вимоги до поручителя. Вважаємо дану юридичну конструкцію виваженою, але лише у тому разі, коли під терміном «вимога» розуміти неохоронну, а регулятивну вимогу. І уже, у разі, коли вона не буде задоволена протягом семи днів, у вірителя виникає право на позов.

Ключові слова: вимога до поручителя, виконання обов'язку, строк поруки.

Постановка проблеми. Чинне законодавство України встановлює певний набір способів забезпечення виконання зобов'язань. За загальним правилом, забезпечення виконання зобов'язань – це додаткові заходи, покликані гарантувати інтереси кредитора у разі порушення обов'язків з боку боржника [1, с. 58]. Залежно від змісту самих договірних відносин можуть застосовуватися різні додаткові заходи забезпечення виконання зобов'язань, як прямо передбачені ЦК, так і ті, що обумовлені сторонами [2, с. 437]. Причому досить ефективні для одних угод способи забезпечення виявляються недоцільними для інших в зв'язку із специфікою їхнього правового регулювання. Варто відмітити відсутність єдності серед дослід-

ників щодо невичерпного переліку забезпечувальних взаємин, про які зазначається у ч. 2 ст. 546 ЦКУ. Відсутність загально визначених ознак засобів забезпечення дозволяє дослідникам досить часто без необхідної та належної аргументації відносити до непоіменованих зобов'язань даного виду різні заходи, які не мають відповідних кваліфікуючих ознак, що призводить до розмивання самого поняття забезпечення виконання зобов'язань. Приміром, у науковій літературі зустрічаються не зовсім виважене віднесення до цих способів відшкодування збитків, правил про субсидіарну відповідальність, внесення коштів у депозит тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковці ще здавна зазначали, що зобов'язання

за своєю юридичною природою потребують таких засобів, котрі, будучи спрямованими проти несправних виконавців та виконуючи роль спонукання до виконання, гарантували б таке виконання. Д.І. Мейєр приділяв значну увагу способам забезпеченню виконання договорів, іменуючи їх штучними прийомами для надання зобов'язальному праву тієї твердості, якої йому бракує за суттю. Вчений вказував: забезпечення знаходить свій прояв у тому, що зобов'язання боржника у разі його несправності розширюється, стає більш обтяжливим, ніж за самим договором (неустойка), поширюється на інших осіб (порука), з правом вірителя на задоволення у випадку несправності боржника поєднується право вимагати продажу певної речі, що належить боржникові (застава) і т. п. [3, с. 179–180]. На нинішньому етапі способи цивільно-правового забезпечення виконання зобов'язань набувають нового осмислення і аналізу у працях таких дослідників, як Харитонов Є.О., Васильченко В.В., Підпригора О.А., Пучковська І.Й., Михальнюк О.В., Гридчук Д.М., та інші. Сучасні науковці, оцінюючи сутність даних правових механізмів, також традиційно підкреслюють, що способи забезпечення виконання зобов'язань спрямовані на стимулювання виконання обов'язків боржником, тож розглядають їх як чинники, котрі можуть гарантувати майновий інтерес кредиторам щодо виконання зобов'язання боржником [4, с. 82]. Наразі досить істотними слід визнати законодавчі новації у регулювання відносин за участі третьої особи на боці боржника – поручителя. Далеко не всі вони є справедливими та адекватними, тож досить актуальним стає наукове вивчення цієї проблематики із **метою напрацювати відповідні належні регулятори, що дійсно забезпечать сучасну динаміку матеріального обороту.** Предметом дослідження у даній праці будуть насамперед темпоральні аспекти відносин при поруці.

Виклад основного матеріалу. Домінуючою у публіцистиці є теза, що строк дії поруки є присічним, він починається від звернення кредитора до поручителя, і таке звернення можливе лише у разі прострочення виконання свого зобов'язання боржником. А закінчується цей строк з огляду на настання обставин, виключний перелік яких передбачений у ст. 559 ЦК України. Ми також підтримуємо подібну концепцію. Разом з тим, у літературі існує й інша точка зору на сутність строку даного забезпечувального договору. За нею він не вважається присічним, а є ординарним періодом здійснення регулятивних прав і обов'язків. Така

позиція ґрунтується на тому, що поручитель, таке ж як і основний боржник, вже від часу укладення договору поруки повинен виконувати матеріальне зобов'язання, не чекаючи звернення до нього з боку кредитора. Такий варіант, зазначимо, видається відверто невдалим. По-перше, поручителя не можна повністю отождествлювати з класичними солідарними боржниками, бо він береться виконувати не власний, а чужий обов'язок. Із положення статті 554 ЦК України випливає, що поручитель хоча і пов'язаний із боржником зобов'язальними відносинами, але він виступає самостійним суб'єктом у відносинах із кредитором. Звісно, на відміну від субсидіарного боржника, поручитель може бути залучений до виконання цього чужого боргу навіть попри наявність можливості це зробити у самого первинного боржника. Але, заради справедливості, він все ж мусить бути про таке залучення повідомленим. По-друге, якщо строк договору поруки визнається періодом виконання обов'язку поручителя перед кредитором, а не часом реалізації пред'явлення вимоги останнього, ні про який присічний його характер не може бути мови. Тоді поручитель має виконувати і регулятивний обов'язок боржника, а прострочення такого виконання тягне застосування до нього санкцій в межах охоронних взаємин, що, відмітимо, не узгоджується з законом. Нарешті, по-третє, позаяк у випадках, коли строк договору поруки не визначений, а також коли крім цього не визначений період дії основного договору, законодавець надав відповідним активним вчинкам кредитора щодо заявлення вимог до поручителя очевидного секундарного характеру, обмеживши їх присічними періодами. Тож, абсолютно нелогічно застосовувати інший механізм при регулюванні споріднених відносин, якщо тривалість договірних взаємин з поручництва обумовлена сторонами.

Як бачимо, строк поруки це не період виконання акцесорного зобов'язання, а час, протягом якого можна залучити поручителя до виконання. Інакше кажучи, виконання обов'язку третьою особою тут є належним за загальним правилом ст. 530 ЦК України упродовж семи днів від дати вимоги. При простроченні даного періоду настає охоронне відношення – кредитор отримує право на примусове виконання з боку поручителя. Юридичну природу строку можливого пред'явлення вимоги до поручителя (строку поруки) можна встановити при детальному дослідженні змісту ч. 4 ст. 559 ЦКУ. З нього видно, що період для вчинення подібних дій починається від моменту порушення боржником свого регулятивного обов'язку. Якщо строк

дії відповідного регулятивного зобов'язання за основним договором встановлений, порука може початися, якщо кредитор пред'явить вимогу до поручителя з дня, наступного за останньою датою для належного виконання. Відтак, при укладенні договору поруки слід зважати на те, щоб його тривалість була більшою, ніж тривалість основного регулятивного зобов'язання. Коли ж час виконання основного обов'язку не вказаний, кредитор, аби залучити до охоронного зобов'язального відношення поручителя, мусить потурбуватися про те, щоб своєчасно пред'явити вимогу до основного боржника і таким чином встановити період виконання регулятивного обов'язку. Лише після прострочення боржником виконання впродовж зазначеного строку зобов'язання вважається порушеним, і кредитор вправі звернутися з вимогою до поручителя. Важливо, щоб дане звернення перебувало в межах дії договору поруки (строку, встановленого у договорі поруки), якщо такий строк визначено сторонами, чи одного року від моменту укладення забезпечувального договору, якщо такий строк не встановлено.

Певні роздуми стосовно часового регулювання окремих питань при побудові забезпечувальних взаємин, зокрема щодо наявності чи відсутності регулятивних обов'язків у поручителя за договором поруки, викликає правова конструкція ч. 2 ст. 559 ЦКУ. У ній, зокрема, йдеться про припинення поруки, якщо після настання строку виконання зобов'язання кредитор відмовився прийняти належне виконання, запропоноване боржником або поручителем. Як бачимо, у даній нормі встановлено наслідки прострочення кредитора – неприйняття ним належного виконання [5, с. 493]. Оскільки у самій диспозиції коментованого правила міститься і часовий чинник – «після настання строку виконання» та сутнісний – «належне виконання», маємо провести порівняльне дослідження їхнього змісту для цих відносин.

За загальним правилом поняттям належного виконання зобов'язання охоплюється і його своєчасна реалізація. Зобов'язання регулятивного характеру має бути виконане упродовж певного строку (періоду в часі) або в термін (момент у часі), визначений законом чи сторонами. Оскільки у ч. 2 ст. 559 ЦКУ мова йде про настання строку, можемо зробити висновок, що належним у цьому контексті розуміється виконання обов'язку боржником чи поручителем після початку перебігу періоду для виконання основного зобов'язання, вказаного у договорі між кредитором та боржником. Хоча у коментованій нормі не говориться

про момент закінчення належного виконання, неприйняття якого кредитором призводить до припинення поруки, це досить легко з'ясувати, виходячи із загальних положень глави 48 ЦКУ. Належним буде виконання, запропоноване кредитором боржником чи поручителем протягом строку, встановленого для такого виконання – від початкового моменту до кінцевого моменту даного періоду. Після прострочення не може бути й мови про належність виконання. Відтак, помилковими слід визнати тлумачення, що порука припиняється, якщо кредитор не прийняв належне виконання після того, як сплив строк такого виконання [6, с. 66]. Насправді, закон чітко каже про виконання, запропоноване після початку строку, а не після його закінчення. Натомість, прострочення призводить не до належності виконання, а до порушення та виникнення охоронного відношення [7, с. 98–99].

У ч. 2 ст. 559 ЦКУ зазначається, що належне виконання після настання строку може запропонувати кредиторів як боржник, так і поручитель. Щодо змісту порядку та строку виконання свого обов'язку належним чином боржником все зрозуміло, вони визначені у основному договорі. Натомість залишаються питання щодо часових характеристик належного виконання основного обов'язку поручителем. Адже, за визначенням поручителя, здавалося б, не може бути учасником регулятивного відношення на боці боржника, його обов'язок виникає лише у разі прострочення останнім основного зобов'язання. Зрештою, такий підхід, коли певні додаткові матеріальні наслідки виникають у боржника чи третіх осіб тільки після правопорушення, притаманні для усіх забезпечувальних відносин. Тож тоді питається, що слід розуміти під поняттям «належне виконання, запропоноване поручителем»? На наше переконання, ключовою для розуміння позиції нормотворця є відмінність між поняттями «обов'язок виконати зобов'язання» і «право виконати зобов'язання». В останньому випадку третя особа, виконуючи чужий обов'язок не пов'язана зобов'язальними відносинами з кредитором. Як впливає з проведеного наразі аналізу, подібна пропозиція кредиторів від поручителя про прийняття належного виконання упродовж строку здійснення регулятивного обов'язку боржника якраз і відповідає змісту ч. 2 ст. 559 ЦКУ. Єдиною відмінністю від загального правила, яку закон запровадив для поруки, є те, що кредитор не вправі не прийняти належне виконання, запропоноване поручителем.

Відтак, не виглядає прийнятним твердження, на кшталт того, що у ч. 2 ст. 559 ЦКУ йдеться про пропонування належного виконання як обов'язку боржника, і такого ж виконання як права кредитора [7, с. 99]. Пропозиція поручителя до кредитора стосовно прийняття належного виконання за боржника відбувається не в межах виконання за договором поруки (бо, повторимо, за цими правовочинам до пред'явлення до нього вимоги кредитора поручитель не набуває регулятивних обов'язків), а в межах виконання основного зобов'язання. Тож, коли кредитор відмовиться прийняти належне виконання, запропоноване йому в межах регулятивного зобов'язального відношення від початку строку на виконання до його закінчення, порука припиняється (ч. 2 ст. 559 ЦКУ). При цьому поручитель (як і боржник), пропозиція якого про прийняття належного виконання була відхилена, має право на стягнення з кредитора збитків у зв'язку з простроченням.

Застосування коментованого правила передбачає вчинення поручителем чи боржником дій, котрі чітко посвідчують їхній намір передати кредиторів належно виконаного за зобов'язанням, та відмову останнього від прийняття такого виконання. Причини, на підставі яких кредитор відмовився від прийняття, не мають юридичного значення [8, с. 10–11]. Власне, згідно з загальними приписами глави 48 ЦКУ темпоральні характеристики поняття належного виконання не вичерпуються виконанням у встановлений строк. Належним також зазвичай визнається дострокове виконання (ст. 531 ЦКУ). Але, позаяк правило ч. 2 ст. 559 ЦКУ визначає чіткі часові критерії (після настання строку виконання) та ув'язує їх із належністю виконання, дострокове здійснення обов'язку боржником чи поручителем, не прийняте кредитором, не припиняє поруки.

Сказане ще раз підтверджує вже викладену нами тезу, що строк договору поруки не визначає тривалості матеріальних відносин щодо участі поручителя у основному зобов'язанні¹. Він визначає лише період можливого звернення кредитора до поручителя з вимогою після прострочення основного боржника. Вступ поручителя до основного зобов'язання внаслідок пред'явлення йому вимоги достроково припиняє перебіг присічного строку та припиняє чинність договору поруки, натомість отримує нового розвитку основне – забезпечене

зобов'язання. Отже, поручитель, до якого не було пред'явлено регулятивної вимоги після правопорушення протягом дії договору поруки, не може кваліфікуватися як боржник, обов'язок виконання та час виконання якого настав. Про це побічно вказується у ст. 555 ЦКУ, котра передбачає необхідність повідомлення та залучення до участі у справі боржника у разі пред'явлення кредитором позасудової чи судової вимоги до поручителя. Відповідно неправомірним буде автоматично без здійснення секундарних повноважень кредитором вважати поручителя таким, що прострочив виконання, коли основне зобов'язання не було своєчасно виконане боржником. Тож, і охоронні вимоги, пов'язані з невиконанням ним регулятивного обов'язку, до такого поручителя, в тому числі і у вигляді позовних домагань, пред'являтися не повинні. Він не є суб'єктом, котрий неналежно виконав обов'язок із основного договору, відтак позовна давність, у разі непред'явлення до поручителя регулятивної вимоги, свого перебігу не починає.

Коли поручитель добровільно або за рішенням суду виконав обов'язок боржника за основним зобов'язанням, до нього переходять усі права кредитора у цьому зобов'язанні, в тому числі й ті, що забезпечували його виконання. Отже, для переходу прав до нового кредитора (суброгація) у забезпечувальному правовідношенні необхідна наявність додаткового юридичного факту – виконання поручителем покладеного на нього обов'язку, передбаченого договором поруки за вимогою кредитора. Після виконання поручителем зобов'язання, забезпеченого порукою, кредитор повинен вручити йому документи, які підтверджують цей обов'язок боржника (ст. 556 ЦКУ). Крім того, поручитель, що виконав обов'язок боржника, вправі вимагати від останнього додаткові збитки, з цим пов'язані. Адже, виконання, приміром, грошового зобов'язання за боржника призводить до того, що частина коштів вибуває із господарського обороту поручителя. Відтак, він може вимагати від боржника сплати відсотків на суму, виплачену кредиторів, та відшкодування інших збитків [9, с. 105].

В темпоральному контексті найбільш дискусійним та обговорюваним у цивілістиці є проблемні питання, що неодмінно виникають при припиненні поруки [10, с. 53–54]. Згідно з ч. 4 ст. 559 ЦК України, порука припиняється після закінчення строку, встановленого в договорі поруки. У разі, якщо такий строк не встановлено, порука припиняється, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання не пред'явить вимоги до поручителя.

¹ Такі взаємини можна порівняти із прийняттям спадщини упродовж присічного шестимісячного строку. Дострокове закінчення його перебігу шляхом прийняття спадщини не припиняє відносини щодо спадкування, а навпаки, їх продукує, дає їм поштовх.

Найбільш неоднозначно у літературі оцінюється результат закінчення договору поруки. Спеціальна стаття 559 ЦКУ присвячена питанню припинення договору поруки. Розглянемо її більш детально, передовсім, тому, що у ній задіяна низка темпоральних чинників, котрі тягнуть обумовлений у нормі наслідок. Так, за приписом ч. 1 коментованої статті порука припиняється у разі зміни зобов'язання без згоди поручителя, внаслідок чого збільшується обсяг його відповідальності. З огляду на досить високу поширеність забезпечувальних зобов'язань у вигляді поруки саме у кредитних взаєминах, та значну актуальність питання про зміну умов кредитування, Пленум ВССУ з розгляду цивільних і кримінальних справ видав постанову «Про практику застосування судами законодавства при вирішенні спорів, що виникають із кредитних правовідносин» від 30 березня 2012 року № 5, в якій висловлена правова позиція щодо змісту визначення «збільшення обсягу відповідальності поручителя»: до припинення поруки призводять такі зміни умов основного зобов'язання без згоди поручителя, які спричинили або можуть спричинити збільшення обсягу відповідальності останнього. Збільшення відповідальності поручителя внаслідок зміни основного зобов'язання виникає в разі: підвищення розміру процентів; відтермінування виконання, що призводить до збільшення періоду, за який нараховуються проценти за користування чужими грошовими коштами; установлення (збільшення розміру) неустойки; встановлення нових умов щодо порядку зміни процентної ставки в бік збільшення, розширення змісту основного зобов'язання щодо дострокового повернення кредиту та плати за користування ним тощо. Отже, під

збільшенням обсягу відповідальності поручителя маються на увазі будь-які дії кредитора стосовно боржника або разом за домовленістю з останнім без відповідної на то згоди самого поручителя, наслідком яких є фактична зміна умов основного договору, що призводить до збільшення обсягу відповідальності.

Висновки. Аналізуючи часовий перебіг відносин при поруці, найбільш серед усіх забезпечувальних заходів проступає розподіл правового статусу учасників на той, що виник на етапі регулятивного стану взаємин, тобто, до правопорушення, і той, що існує після нього. Перша стадія починається від часу укладення забезпечувальної угоди як акцесорного елементу регулятивного відношення та триває до моменту порушення забезпеченого суб'єктивного права. На даному етапі поручитель не несе відповідальності за невиконання регулятивного зобов'язання боржником, бо воно ще не прострочене. Він може лише добровільно його виконати. Це повністю відповідає спонукальному призначенню коментованого правового механізму щодо виконання боржником своїх обов'язків внаслідок можливого та реального (за рахунок встановленого джерела) настання негативних матеріальних результатів. Друга стадія забезпечення розпочинається від часу правопорушення, тобто вже в межах охоронного відношення. На ній забезпечувальні заходи набувають дієвості, «включаються», що виявляється у виникненні відповідного додаткового обов'язку третьої особи, пов'язаного з усуненням порушення основного (забезпеченого) матеріального права кредитора. Тут вже очевидним є не стимулюючий, а захисний прояв забезпечувального інструментарію.

Список літератури:

1. Зобов'язальне право: теорія і практика : навч. посібн. для студентів юрид. вузів і фак. ун-тів / О. В. Дзера, Н. С. Кузнєцова, В. В. Луць та ін. ; за ред. О. В. Дзери. К. : Юрінком Інтер, 1998. 912 с.
2. Советское гражданское право : учебник / Бару М. И., Волошко С. Д., Жуков В. И., Запорожец А. М. и др. ; под ред. Маслова В. Ф., Пушкина А. А. 2-е изд. перераб. и доп. К. : Вища школа, 1983. Ч. 1. 462 с.
3. Мейер Д. И. Русское гражданское право (в 2 ч. Ч. 2). По исправленному и дополненному 8-му изд., 1902. М. : Статут, 1997. 455 с.
4. Покачало А. Поняття та правова природа забезпечення зобов'язань. Юридична Україна. 2010. № 10. С. 82–87.
5. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України / за ред. В. М. Коссака. К. : Істина, 2004. 976 с.
6. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України. У 2-х т. 2-ге вид. перероб. і доп. / за ред. О. В. Дзери, Н. С. Кузнєцової, В. В. Луця. К. : Юрінком Інтер, 2006. Т. 2. 1088 с.
7. Пучковська І. Підстави припинення поруки. Вісник Академії правових наук України. 2011. № 1(64). С. 95–106.
8. Мартышкин С. В., Поваров Ю. С. Прекращение поручительства. Законы России: опыт, анализ, практика. М. : Консультант Плюс, 2006. № 12. С. 8–12.
9. Ерохина М. Г. Поручительство и его применение в банковской практике. Вестник Балтийского федерального университета им. И. Канта. 2007. № 9. С. 104–107.

10. Берназ-Лукавецька О. М. Проблемні питання припинення поруки як одного із засобів забезпечення виконання зобов'язань. *Часопис цивілістики*. 2015. Вип. 19. С. 52–55.

Guivan P.D. TO THE QUESTION OF THE CONTENT AND TIME OF PERFORMANCE OF COLLATERAL CIVIL OBLIGATIONS ARISING FROM THE CONTRACT OF SURETYSHIP

This article is devoted to the actual study of questions about the legal temporality of relations when ensuring the fulfillment of a civil obligation at the expense of the guarantor. In the work, an analysis of the time coordinates of the relevant powers, which are part of the legal status of the surety participants, is carried out. It has been proven that the term of the contract is the time during which the creditor, in case of non-fulfillment of the obligation by the debtor, has the right to request the guarantor to fulfill this obligation. Accordingly, it will be illegal for the creditor to automatically consider the guarantor in default, without the exercise of secondary powers, when the main obligation was not timely fulfilled by the debtor. The period for taking such actions begins from the moment the debtor violates his regulatory obligation and depends on other temporal factors (it varies depending on the certainty of the deadline for the performance of the main obligation; the validity period of the suretyship contract or a one-year period when such a deadline is not established, etc.) . In other words, the fulfillment of the duty by a third party is proper according to the general rule of Art. 530 of the Civil Code of Ukraine within seven days from the date of the request. If this period is overdue, a protective relationship is established – the creditor receives the right to enforcement by the guarantor. In the context of the analysis of the effectiveness of the legal norm, Part 2 of Art. 559 of the Civil Code of Ukraine, the work conducted a comparative study of temporal and substantive factors – “after the deadline for performance” and “proper performance”. It is established that the law speaks of performance proposed after the beginning of the term, and not after its expiration. On the other hand, the delay does not lead to due performance, but to the violation and emergence of a protective relationship. Problematic issues that arise when the surety is terminated are clarified separately. The suretyship is terminated after the expiration of the term established in the suretyship agreement. In the event that such a period is not established, the suretyship shall be terminated if the creditor does not make demands against the guarantor within six months from the date of the due date for the performance of the main obligation. We consider this legal construction balanced, but only if the term “requirement” is understood as a non-protective, but regulatory requirement. And if it is not satisfied within seven days, the creditor has the right to sue.

Key words: requirement to the guarantor, fulfillment of the obligation, guarantee term.